

РЕШЕНИЕ

№ 33708

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Й Митакева, като разгледа дело номер **6195** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на С. А. И., ЕГН [ЕГН], против Решение № ПИ-162/04.06.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. № С250022-137-0003249/21.05.2025 г., издадено от И. Т. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречие с материалния закон. Оспорващата твърди, задълженията ѝ за фонд ДЗПО, ДОО и за здравни осигуровки са с периода от 01.01.2014г. до 31.12.2014г. и относно тях са изминали повече от 10 години. Сочи още, че постановлението за налагане на обезпечителната мярка не ѝ е било връчено. Не била уведомена, че има и образувано изпълнително дело в НАП, тъй като не е получила никакви документи на електронния си адрес. За просрочените си задължения разбрала през 2025г. от разпореждането за частично прекратяване на ИД, поради изтекла погасителна давност. Отделно от това изтъква, че по банковата ѝ сметка в ОББ от години не били постъпвали суми и точно към онзи момент била подала заявление за закриване на сметката. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението на директора на ТД на НАП С., с която е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане на публичния изпълнител в частта с която е отказано прекратяване на събирането на публичните задължения, като преписката бъде върната на публичния изпълнител.

В съдебното заседание жалбоподателката не взема участие.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Г., оспорва жалбата като

неоснователна. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

През 2017 г. в ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. за принудително събиране на дължими от С. А. И. публични задължения, в размер на общо 2364, 92 лева, от които: главница – 1892, 38 лева и лихви – 473, 54 лева. На основание чл. 221 ДОПК е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение, изх. № С170022-048-0166531/30.09.2017 г. (л. 30 от делото).

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0072792/21.11.2017 г. (л. 31) на публичен изпълнител е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление находящи се в двадесет и седем (27 бр.) търговски банки за обезпечаване на задължение, което към 21.11.2017 г. е в размер на 2 390, 82 лв. (главница и лихва). В тази връзка на основание чл. 200, ал. 1 от ДОПК на търговските банки са връчени запорни съобщения (ЗС). По делото се установява, че от ТБ „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД на получено ЗС с изх. № С170022-003-0296977/21.11.2017 г. (л. 32) са отговорили, че запорът по цитираното ЗС е наложен, като по сметката на задълженото лице няма авоари за обезпечаване на вземането (л. 33).

На 22.05.2025г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение вх. № С250022-000-0281791/15.05.2025г. от С. И., с искане задълженията по изпълнителното й дело да бъдат погасени, поради изтекла погасителна давност.

След извършена преценка, относно основателността на подаденото възражение, на 21.05.2025 г. публичният изпълнител е издал на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК Разпореждане с изх. № С250022-137-0003249/21.05.2025 г., с което частично прекратява, поради изтекла погасителна давност събирането на задължение за глоба по Наказателно постановление № 0566/14.12.2015г. и е отказал погасяване на публични задължения със срок на доброволно изпълнение през 2015 г., произлизащи от декларации обр. 6 за УПФ, ДОО и за здравно осигуряване, подадени за периода 01.01.2014 -31.12.2014 г., които към датата на издаване на разпореждането /21.05.2025г./ възлизат общо на 3090, 97 лева (главници и лихви). В разпореждането, изрично е посочено, предвиденият петгодишен давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Отказът на публичния изпълнител е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визирани в чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК.

След оспорване на разпореждането по административен ред с Решение № ПИ-162/04.06.2025 г. директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на С. И., като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП е отговорил на наведените с жалбата възражения, които са повторени и в настоящата жалба до съда. Приел е за правилни изводите на публичния изпълнител, че по отношение публичните задължения по изпълнителното дело №[ЕИК]/2017г., в 5-годишния давностен срок са били предприети действия по обезпечаване по смисъла на чл. 202, ал.1 от ДОПК с издаден на 21.11.2017 г. ПНОМ, поради което давността е спряна, на основание чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката по електронен път на

06.06.2025 г., видно от приложената разпечатка (л.24). Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 10.06.2025г., видно от положения вх.№ 54-2217-1038#3, в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност. Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. Не се констатира пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията по изпълнителното дело на С. А. И., са публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал.2, т.1 и т.9 от ДОПК, установени окончателно по основание и размер. Задълженията по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност произлизат от декларации обр. 6 (УПФ, ДОО и здравно осигуряване), подадени за периода 01.01.2014 - 31.12.2014 г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Както бе посочено по - горе, жалбоподателката счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. (15.05.2025г.) е налице изтекла погасителна давност по отношение на задълженията, произлизащи от визираните данъчни декларации обр. 6. Поддържа, че не е била уведомена за образуването на изпълнително дело, така също и за издаденото постановление за налагане на заповест на банкирови сметки. Доколкото сметката ѝ в „ОББ“ АД е била без авоар и в процес на закриване по нейно заявление сочи, че липсва ефективно наложен заповест. В тази връзка следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат изтичането на срока на давността за процесните задължения.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал.2, т.2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал.1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл. 221, ал.1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия”, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Във връзка с твърденията в жалбата, съдът обръща внимание, че издаденото съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221 ДОПК не е предпоставка за образуване на изпълнителното производство, има изцяло уведомителен характер и не е действие по принудително изпълнение. Същото не е подлежащ на съдебно оспорване акт. Вярно, към принудително събиране на публичните задължения може да се пристъпи след изтичане на срока за доброволното им изпълнение, но спецификата в случая е, че действия по принудително изпълнение не са предприемани. Ето защо доводите на лицето за невръщане на СДИ са изцяло неотнормирани към предмета по настоящото дело.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал.3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено

свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал.1 ДОПК. Така също, с оглед твърденията в жалбата следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл.195 ДОПК се спира давността; /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС/.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателката, установени въз основа на декларация, обр. № 6 (за УПФ, ДОО и ЗО), за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2014г., с оглед чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ е следвало да бъдат платени, съответно до 30 април 2015 г., но това не е било сторено.

За визираните задължения давността започва да тече от 01.01.2016г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2021г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал.1 и/или ал. 2 ДОПК.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0072792/21.11.2017г. (л. 31) е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, находящи се в 27 търговски банки, за сумата от 2390,82 лв. (главница и лихва) към 21.11.2017г. Следва, че видът на обезпечителна мярка е запор на банкови сметки в търговски банки, а с оглед нормата на чл. 202, ал.1 от ДОПК, запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. В тази връзка до търговските банки са изпратени запорни съобщения. По делото липсват доказателства коя е датата на връчването им, за да се установи точната дата и час на налагане на обезпечението. Независимо от това, от получения в ТД на НАП С. отговор от „ОББ“ АД, с изх. № 230-ОПЗ/170053646/22.11.2017г., на л. 33 от делото, /с който уведомяват публичния изпълнител, че запорът е наложен, като по сметката на длъжника няма авоари/ се установява, че запорът в посочената банка е изпълнявал своето действие към 22.11.2017 г.

Следва да бъде прието, в съответствие с твърденията, изложени в оспореното решение, че с цитираното постановление през ноември 2017г. давността по чл. 171, ал.1 ДОПК по отношение всички, дефинирани по-горе публични задължения е спряла да тече. В тази връзка правилно решаващият орган е приел, че по отношение всички посочени по-горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му (на 01.01.2021 г.), на основание разпоредбата на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК. С оглед твърденията в жалбата, следва да се посочи, че в цитираната разпоредба законодателят освен, че не е обвързал правното действие на постановлението за обезпечение с надлежното му връчване на задълженото лице, не е поставил и изискване към вида на наложените обезпечителни мерки. С други думи, запорът на сметката на задълженото лице, като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма, поради което публичният изпълнител в хода на изпълнителното производство е извършил процесуално действие, с което на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал.1 от с.к. За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да са били оспорени по административен и съдебен ред, съответно отменени.

За пълнота на изложението, съдът обръща внимание, че в случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за всички задължения по изпълнителното дело 10-годишния давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като същите е следвало да се платят през 2015 г., и към настоящия момент не е изтекъл.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал.1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на С. А. И. против Решение № ПИ-162/04.06.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. № С250022-137-0003249/21.05.2025 г., издадено от публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА С. А. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: